

Nedeľa 11. januára 2009

ČO JE TO VIERA? (Židom 11,1-3)

1 Viera je istota o tom, v čo dúfame, a záruka toho, čo nevidíme.

2 K takej viere sa Boh priznal svojím svedectvom.

3 Vo viere chápeme, že Božie slovo stvárnilo svet, tak že z neviditeľného povstalo viditeľné.

(Podľa SEP a ČEP)

Veriť znamená „pokladať Boha za verného a mocného“. V živote sa dostávame do mnohých ťažkých situácií. Ak sme Boží, tak Boh hovorí: „Neboj sa, lebo ja som s tebou“ (1M 26,24). Potom veríme, že verný Boh pomôže, ako slúbil. Ale stretávame aj ľudí, ktorí potrebujú pomoc, a tu nám mocný Boh prikazuje: „Milovať budeš svojho blížneho“ (Mt 22,39). Viera je poslušnosť voči mocnému Bohu. Veriť tak znamená: chovať sa podľa toho, že Boh ako verný dáva, čo slúbil, a ako mocný žiada, čo mu patrí. Viera je spojivo s Bohom. Môže to byť malá viera, len nech je spojená so zdrojom energie. Z elektrárne nám prenáša elektrinu tenučký drôtik a funguje to, len nech sa nestratí spojenie.

Viera je „záruka a zdôvodnenie neviditeľného“. Použijme príklad. Do našich prístrojov – veľkých i obrovských, – dostáva sa elektrina pomocou poistky, ktorú tvorí tenučký drôtik, hrubý hádam len 1/10 milimetra. Tu nezáleží na hrúbke drôtu, ale na tom, na aký zdroj energie je drôt napojený. Keď ide o menší prístroj a kratší čas, použijeme batériu, keď chceme mať silnú a trvalú energiu, musíme sa napojiť na elektrárňu! Podľa toho je viera spojivo s Bohom, ktoré môže byť aj veľmi tenké, len musí mať kontakt so zdrojom energie. Potom ale netreba „silnú vieru v Boha, ale vieru v silného Boha“ (Hudson Taylor). Veriť znamená „chovať sa podľa toho, že Boh ako verný dáva, čo slúbil, a ako mocný žiada, čo mu patrí“.

Takouto vierou „chápeme, že Božie slovo stvárnilo svet“. Viera nás vedie najprv k pochopeniu toho, že Boh je obrovská a všeobšahla moc. Na vytvorenie sveta a jeho chodu nepotreboval žiadnu hmotu, z ktorej by bol tvoril vesmír ako nejaký hrnčiar. Tá obrovská energia – to bol on! Svet stvoril zo seba, a to slovom. „Boh povedal: Buď svetlo. A bolo svetlo“ (1M 1,3). Jeho moc vidno v tom, že jeho slovo bolo aj činom a konalo, čo hovorilo. Aj okolité kultúry v staroveku poznali povesti o stvorení, ale také, že bol tu už svet, z neho povstali bohovia a tí potom stvárnilo svet. Biblická viera je iná: z neviditeľného povstalo to, čo je viditeľné. Mimo Boha tu nič nebolo!

„K takej viere sa Boh priznal svojím svedectvom“. Vraveli sme o „malej viere vo veľkého Boha“ a tu by niekto mohol ukázať na to, že Pán Ježiš hovoril predsa o veľkej viere: „Žena, veľká je tvoja viera (Mt 15,28). Pri pohanskom stotníkovi tiež obdivoval jeho veľkú vieru (Mt 8,20). Áno, k takej viere sa aj Ježiš priznal a prehlásil ju za veľkú, ale len preto, že v ňom uvidela niekoho veľkého. Pre dôkaz moci netreba veľkú vieru. Stačí aj malinká ako horčičné semeno (Mt 17,20). Názorne: pri elektrine nepotrebujeme čím hrubšiu poistku, len napojiť ju nie na slabú batériu, ale na silnú elektrárňu! Keď ju už máme, tak k nej pridať aj prípoj nielen na svetlo, ale aj na teplo a pohon atď. Treba využiť schopnosti elektrárne.

Čo je to viera? Viera je spojnica medzi nami a Bohom. Veľká je vtedy, keď je aj malá, ale v Pánovi nájde veľkú moc, spojí sa s ním a použije jeho moc. Preto nechajme to každodenné meranie, či už zhrubla naša poistka, ale radšej dôverujme Pánovi, že on je verný a má moc splniť, čo zaslúbil. Našou úlohou bude len to, aby sme sa neodpojili od neho, ale vnárali sa do neho a poslúchali ho.

Podnety k modlitbám:

Téma: teologické vzdelávanie, teologické školy, teológovia

Vďaky:

- za možnosť teologického vzdelávania
- za všetkých verných učiteľov budúcich učiteľov

Prosby:

- za vzbudenie Bohom povolaných zvestovateľov Slova
- za zodpovedných na teologických školách
- za odvahu relevantne zvestovať evanjelium
- za osobne zbožný a Bohu oddaný život teológov

Pondelok 12. januára 2009

ODDANÁ VIERA (Židom 11,4-7)

4 Vo viere Ábel priniesol Bohu lepšiu obeť ako Kain a ňou si získal svedectvo, že je spravodlivý, a Boh vydal o jeho daroch svedectvo. Vierou ešte aj ako mŕtvy hovorí.

5 Pre vieru bol Henoch prenesený, aby neuzrel smrť, a nenašli ho, lebo ho Boh preniesol. Ešte pred prenesením dostal svedectvo, že sa páči Bohu.

6 Bez viery však nie je možné zapáčiť sa Bohu. Ved' kto pristupuje k Bohu, musí veriť, že Boh je a že odmeňuje tých, čo ho hľadajú.

7 Vo viere Noach bol Bohom poučený o tom, čo ešte nebolo vidieť, a s bázňou postavil koráb na záchranu svojej rodiny. Vierou odsúdil svet a stal sa dedičom spravodlivosti, ktorá je z viery.

V zozname prapredkov líči pisateľ, čo to všetko znamená veriť ako „pokladať Boha za verného a mocného“. Hovorí najprv o ľuďoch, ktorí vo viere boli Bohu oddaní. Znázorňuje to na Ábelovi, ktorý „priniesol Bohu lepšiu obeť ako Kain“. Aj Kain veril v Boha a doniesol mu obeť „z poľných plodín“ (1M 4,3). Ábel však vieru prejavil tým, že doniesol ako obeť „prvorodené zo svojho stáda s tukom“ (1M 4,4). Pre Kaina obeť Bohu bola nábožná formalita ako pre nejakého priateľa, pre Ábela to bola úcta Bohu ako najvyššej bytosti. Jeden dáva Bohu zvyšky, druhý sa mu oddáva. Bohu patrí nielen dar, ale vyberaný dar. Túto oddanosť Boh uznal, a Ábel ňou ešte „aj ako mŕtvy hovorí“, že vo viere zverujeme Bohu svoj život.

Druhým veriacim je Henoch. Zo všetkých prapredkov (v 1M 5) mal najmenší vek – 365 rokov. Ved' ani nepotreboval dlhší život, pretože ho Boh preniesol k sebe, zo zemskej otčiny do nebeskej bez toho, aby musel prejsť cestou smrti. Čo bolo príčinou toho, že ho Boh preniesol k sebe a že dostal „svedectvo, že sa Bohu páči“? To bolo v tom, že „chodil s Bohom“. V 1M 5,22.24 je tento výraz užitý dvakrát pre jeho dôležitosť. Je to vzaté z ľúbostnej oblasti (Mi 6,8): ako muž chodí v láske so ženou, tak Noach chodil z lásky s Bohom. On „nechodil do zhromaždenia“, ani len „nemal rád Boha“, on bol do Boha zamilovaný. Obdivoval Božiu lásku, uveril v ňu a dôveroval v odmenu pre milujúcich Boha.

Nakoniec máme správu o veriacom Noachovi. Bol poučený o tom, čo ešte nebolo vidieť, totiž že pre skazeňosť ľudstva Boh sa ho rozhodol zničiť. Dostal rozkaz urobiť si koráb na záchranu svojej rodiny. Ťažko bolo splniť ten rozkaz, lebo ľudia by to boli chápali, keby to robil, keď už začalo aspoň pršať. Ale robiť koráb na suchu? On dlhý čas presviedčal ľudí o Božom hneve, ale oni ho iste vyhlásili za blázna. Nedal si však povedať, lebo veril tomu, čo povedal Boh, a nie čo vraveli ľudia. Blázon, neblázon, ale Boh to povedal, tak poslúcham! Týmto postojom odsúdil svet, ktorý dá viac na svoje oči ako na Božie rozhodnutie. Tak sa stal dedičom spravodlivosti z oddanej a poslušnej viery.

Na Slovensku vo väčšine sa ešte verí v Boha. Keď sa na to niekoho opýtame, odpovie nám: „Samozrejme, že verím v Boha“. Ešte dôležitejšie je, že aj v našich spoločenstvách sme naozaj uverili a dostali sme odpustenie. Len to musíme znova preskúšať! Dávame Bohu zvyšné dary, alebo vyberané dary? Máme radi Pána, alebo sme do neho zamilovaní? Poslúchame ho vtedy, keď sa to vidí ľuďom rozumné, alebo keď to proste on povedal?

Podnety k modlitbám:

Téma: modlitebné hnutia, jednota kresťanov

Vďaky:

- za rôzne modlitebné iniciatívy
- za modlitebníkov v zboroch
- za vypočuté modlitby

Prosby:

- aby vzrástol počet kresťanov, ktorým je modlitba prioritou
- za mužov, aby pevne stáli v modlitbách a zodpovednosti
- za spoluprácu kresťanov pri organizovaní spoločných modlitieb
- za Evanjelickú alianciu v SR aby verne slúžila

Utorok 13. januára 2009

VIERA PROTI ROZUMU (Židom 11,8-12)

8 Vo viere Abrahám poslúchol, keď ho Boh volal, aby odišiel na miesto, ktoré mal dostať ako dedičstvo. Odišiel, hoci nevedel, kam ide.

9 Na základe viery sa usadil v prisľúbenej zemi ako v cudzej a býval v stanoch s Izákom a Jákobom, spoludedičmi toho istého prisľúbenia.

10 Očakával totiž mesto s pevnými základmi, ktorého tvorcom a staviteľom je Boh.

11 Vierou aj neplodná Sára dostala silu počať potomka, hoci už prešiel jej čas, lebo pokladala za verného toho, čo jej dal prisľúbenie.

12 A tak z jedného muža, ktorého sila odumrela, sa narodilo také množstvo potomkov, ako je hviezd na nebi a piesku na morskom brehu, ktorý sa nedá spočítať.

Abrahám je pre celé Písmo prvotným vzorom človeka, ktorý verí Bohu. Prečo? Čo robil? Čo sa od neho musíme naučiť? Predovšetkým to, že poslúchal Boha, a to vtedy, keď mu Boh kázal robiť veci, ktoré normálni ľudia nerobia. „Vo viere Abrahám poslúchol, keď ho Boh volal...“. To chápeme, lenže to „protirozumové“ v tom bolo to, že sa mu doma skvele bývalo. Jeho vlasť chaldejská bola pri rieke Eufrate, mal družné príbuzenstvo a jednotnú otcovskú rodinu. Normálny človek by tam bol zostal, lebo mohol čakať slávnú budúcnosť (Babylonia!), Abrahám odišiel, „hoci nevedel, kam ide“. Mal len prisľub, že dostane zem ako dedičstvo. Považoval Boha za verného, a tak začal púť s „pravdou skrytou pod opakom“.

Prišiel do zasľúbenej zeme, ale „usadil sa v nej ako v cudzej.“ To bolo ďalšie protirozumové prekvapenie. Krajina, slabo zavodnená – riečka Jordán naproti veľtoku Eufrat – a k tomu ešte cudzia, t.j. ako tá, kde si nemohol kúpiť svoj pozemok a tak uplatniť aj svoje národné a hospodárske práva. Býval v stanoch ako „prišelec“, cudzinec. Takíto nomádi mohli mať stáda, ale nemohli si vybudovať dom a poprípade založiť aj nejakú osadu. Máme správy, že až keď Abrahámovi zomrela žena Sára, kúpil si od domorodcov jaskyňu pre jej hrob (1M 23,15). Nemal dom, tým menej dedinu alebo mesto, ale čakal mesto od Boha – slávnejšie ako Jeruzalem, kde bol chrám na mieste oltára, na ktorom chcel zabiť Izáka (1M 22,2. 2Pp 3,1).

„Vierou aj neplodná Sára dostala silu počať potomka“. Jej čas na počatie už dávno prešiel: mala 90 rokov. To bolo na smiech aj Abrahámovi: „Abrahám padol na tvár a zasmial sa...“ (1M 17,16n), ale aj Sára: „Preto sa Sára v duchu zasmiala a povedala si: Teraz, keď som už stará, mám myslieť na rozkoš?“ Hospodin jej to vytkol a povedal: „Prečo sa Sára smeje? ... Je azda Hospodinovi niečo nemožné? (1M 18,11nn). Sára sa dala opraviť a začala „považovať za verného toho, čo jej dal prisľúbenie“. Na Sára možno vidieť pekne to, ako sa mení myseľ človeka, ktorý počíta len s normálom, a s tým, ktorý počíta s abnormálom. Boh odpovedá na túto vieru a nepravdepodobné sa stane skutočnosťou, lebo on je verný a mocný.

Všetko je tu opačné ako to, čo sa deje medzi ľuďmi, ktorí žijú bežný, zemský, normálny život. Ľudia žijú tam, kde majú domov a nejdú do zeme, o ktorej nemajú ani informácie. Chcú mať majetok a práva a neplatiť za ľudí, čo rátajú s nemožným. Ale viera má – obrazne – do činenia nie so slabučkou batériou, ale s mocnou elektrárnou, čo robí divy!

Podnety k modlitbám:

Téma: misia, evanjelizácia, najmä ProChrist 2009

Vďaky:

- za slobodu k zvestovaniu evanjelia
- za evanjelizačné podujatia u nás i vo svete

Prosby:

- aby mnohí počuli a uverili
- za otvorenosť cirkevných zborov pre ľudí mimo cirkvi
- za nových spolupracovníkov pri evanjelizácii
- za každodennú evanjelizáciu kresťanov svojím životom
- za evanjelizáciu imigrantov na Slovensku

Streda 14. januára 2009

VIERA AKO NÁDEJ VEČNOSTI (Židom 11,13-16)

13 Títo všetci umierali vo viere, aj keď nedosiahli to, čo bolo prisľúbené, ale iba z diaľky to videli a pozdravovali. Vyznávali, že sú na zemi cudzincami a pútnikmi.

14 Tí, čo takto hovoria, naznačujú, že hľadajú vlasť.

15 Ved' keby boli mali na mysli tú vlasť, z ktorej vyšli, boli by mali dosť času vrátiť sa.

16 Pravda, túžia po lepšej vlasti, po vlasti nebeskej.

Preto sa ani Boh nehanbí volať sa ich Bohom, ved' im pripravil miesto.

„Títo všetci umierali vo viere“, vraví pisateľ a myslí tu na **spomínaných praotcov**. Odchádzali vo viere, hoci nedosiahli to, čo bolo prisľúbené. Je to ako s bežcom, ktorý beží a blíži sa do cieľa, ale musí podať štafetu inému a cieľ s radosťou pozdravuje iba z diaľky. Abrahám so Sárrou vierou premohli svoju neplodnosť, narodil sa im syn Izák. Avšak prisľub znel, že ich potomstvo bude toľko hviezd na nebi a piesku na morskom brehu (v.12). Takéto naplnenie zaslúbenia ani Abrahám, ani žiadny z praotcov nezažil. Neboli zahanbení, Boh zostal verný a dal im prvý závdavok z toho, čo im sľúbil. Mohli sa z neho vdáčne potešiť a poradovať. Plnú sumu im však ponechal pre budúcnosť.

Praotcovia „vyznávali, že sú na zemi cudzincami a pútnikmi“. Tak to bolo s Abrahámom, ktorý sa usadil v Kanaáne ako cudzinec a mal tam len stan a nie dom alebo dokonca mesto, ako vraví 11,9. Tým dal najavo, že hľadá niečo, čo by mohol nazvať svojím domovom, kde by sa mohol usadiť, spočinúť a cítiť sa krytý a vítaný. Pôvodne tým mohol myslieť na svoju chaldejskú otčinu: tam bol doma, v Kanaáne bol „prišelec“. Ale autor textu to rozširuje: Keby bol myslel len na krajinu, z ktorej vyšiel, bol by mal možnosť a čas sa vrátiť. On sa však nevrátil do Chaldejcka, hoci tam mal rodinu a príbuzenstvo. Avšak on práve preto vyšiel z mesta Ur, lebo ani Chaldejcko nepokladal za trvalú vlasť.

Čo bolo predmetom žiadosti praotcov, to bola „túžba po lepšej vlasti, po vlasti nebeskej“.

Ábel zažil skúsenosť s Bohom, keď ho vo viere uznal za veľkého. Noach zažil pre vieru veľké vyslobodenie všetkých, čo boli v korábe. Abrahám a Sára boli už umrtní ohľadne potomka, ale Boh im ho zaslúbil a daroval. Môžeme však dodať, že tam bol aj Henoch, ktorého Boh „preniesol, aby nevidel smrť“ (11,5n). Boh splnil jeho vieru nie v tom, že mu tu pomohol nejakým bohatým domovom, ale tak, že ho vzal k sebe. Na to myslí text pri „vlasti nebeskej“. Preto „sa Boh volá ich Bohom“, možno povedať ich Otcom, „lebo im pripravil mesto“. Je to večný Jeruzalem, plné spoločenstvo s Otcom v nebesiach.

Je to tak, že vo viere môžeme zažiť mnohé nevšedné veci. Je žiaduce, aby sme sa o to usilovali. Boh má veľké bohatstvo, len ho brať a nežiť len na životnom minime. Ale táto zem nie je pre nás domovom. Aj tu sme cudzincami a pútnikmi. Tak je pre nás koniec zemskej púte nie strašiacom, ale prisľubom: Ideme domov. Máme toto zaslúbenie a táto nádej nás dvíha a naplňuje radosťou, keď musíme ísť údolím tieňu smrti. Ideme nie do hrobu, ale domov!

Podnety k modlitbám:

Téma: za oblasti v krízach

Vďaky:

- za všetko dobré a ekonomický rozvoj v našej krajine
- za Božie účinkovanie v dejinách

Prosby:

- za schopnosť zvestovať evanjelium v ekonomicky prosperujúcej kultúre
- za zdroje medzinárodných konfliktov
- za násilníkov a teroristov, aby ich Boh rozptýlil a aby našli pokoj v Ježišovi za vládu aby správne reagovala na násilie

Štvrtok 15. januára 2009

VIERA AKO POHĽAD DO BUDÚCNOSTI (Židom 11,17-22)

- 17 Vo viere Abrahám obetoval Izáka, keď bol skúšaný, a jednorodeného prinášal ako obeť ten, ktorý dostal prislúbenia**
18 a ktorému bolo povedané: Po Izákovi sa bude volať tvoje potomstvo.
19 Usudzoval totiž, že Boh má moc vzkriesiť aj mŕtvych.
Preto dostal Izáka naspäť aj ako predobraz vzkriesenia.
20 Vo viere Izák požehnal Jákoba a Ézava v pohľade do budúcnosti.
21 Vo viere Jákob, keď umieral, požehnal každého z Jozefových synov a poklonil sa opretý o vrch svojej palice.
22 Vo viere Jozef, keď skonával, hovoril o odchode synov Izraela a prikázal im, čo majú robiť s jeho kosťami.

Odchod z Chaldejského Uru, život pútnika v Kanaáne, splodenie Izáka – to všetko sú klenoty v biblickom vyprávani o viere. Korunu tomu dáva obetovanie Izáka. Boh ho vyzval, aby mu obetoval darovaného syna. Nevrávi sa, prečo. Možno, že Boh videl nebezpečie v tom, že sa mu tento syn stane nejakým zvodom v tom, že ho bude príliš milovať. Nevieme. Nevieme ani to, aké muky to Abrahámovi spôsobilo. Vieme len to, že Abrahám jednoducho šiel, nedal sa odradiť ani synovou otázkou, kde je ovečka. „Baránka si obstará Boh“ (1M 22,8). Postavil oltár, zviazal syna a chcel ho usmrtiť. On, ktorý dostal jasné zaslúbenie o potomstve z tohto syna. „Usudzoval totiž, že Boh má moc vzkriesiť aj mŕtvych“. Smrť bola v dohľade pri Abrahámovej plodnosti (Hb 11,12) a pri Izákovi na oltári. Boh je však Bohom vzkriesenia, čo platí nielen o Izákovi, ale ukazuje aj do budúcnosti na Ježiša.

Vo viere Izák požehnal Jákoba a Ézava. Vieme však, že to šlo istou okľukou. Izák mal rád prvorodeného Ézava a toho chcel požehnať. Šťastie, že mal rozumnú ženu, ktorá ho úskokom priviedla k rozumu, takže potom o Jákovovi povedal: „Požehnal som ho a bude požehnaný“ a Ézavovi: „Budeš slúžiť svojmu bratovi“ (1M 27,33.40). Preto text Hb 11,20 právom hovorí, že Izák požehnal Jákoba „vo viere“.

O Jákovom požehnaní svojich synov sa vraví veľmi skrátene a bez rozlíšenia: „Vo viere... Jákob požehnal každého z Jozefových synov“. Vieme, že Jozef chcel, aby Jákob dal prednosť Menaššemu, ale Jákob skrížil ruky a uprednostnil Efrajima: „...Jeho mladší brat bude väčší než on a z jeho potomstva vzniknú mnohé národy“ (1M 48,19n). Túto Jákovovu vieru Hospodin aj splnil, čo sa potvrdilo v izraelských dejinách v severnej ríši.

O Jozefovej viere sa možno dočítať to, že zaprisahal v Egypte svojich synov: „Boh sa vás určite ujme, potom odnesie odtiaľto moje kosti“ (1M 50,25). Nehovorí sa tu nič, na akom základe mal Jozef túto vieru, ako mu Boh zjavil toto tajomstvo, ktoré sa uskutočnilo až po niekoľkých storočiach. Budúcnosť Izraela sa vyvíjala podľa jeho viery (2M 13,19). Po štyroch storočiach Izrael skutočne odišiel z egyptského otroctva (2M 12,40).

Svet, v ktorom žijeme, je plný záhad a neistoty. Vznikajú a zanikajú celé kultúry, spoločenské systémy, ekonomické a politické formy. Ohrozuje to aj nás a my si robíme otázky, ako to bude s nami, s našimi rodinami a cirkvami. Pre tých, ktorí sú ochotní poslúchať vo viere Boží hlas, má Boh východiská zo smrti. Zachránil Izáka, požehnal Jákoba a Efraima a Jozefa uložil v zaslúbenej zemi. Nebojme sa o Božiu moc, starajme sa o svoju vernosť!

Podnety k modlitbám:

Téma: za prenasledovaných kresťanov

Vďaky:

- za to, že evanjelium sa zvestuje aj v krajinách, kde je to zakázané a kde sú kresťania prenasledovaní
- za kresťanov, ktorí statočne odolávajú prenasledovaniu pre svoju vieru

Prosby:

- za ochranu pre tých, ktorí sú za svoju vieru v Krista prenasledovaní, väznení, trápení, vyhánaní
- za kresťanov v islamských, budhistických krajinách
- za náboženskú slobodu vo všetkých krajinách
- za prenasledovateľov kresťanov aby osobne prežili Ježišovu lásku
- aby kresťania v slobodných krajinách prežili zodpovednosť za vieru prenasledovaných bratov a sestry
- za ochranu mesiánskych židov a palestínskych kresťanov

Piatok 16. januára 2009

VIERA PROTI STRACHU (Židom 11,23-31)

23 Vo viere ukrývali rodičia Mojžiša tri mesiace po jeho narodení, lebo videli, že je dieťa krásne, a nebáli sa kráľovského zákazu.

24 Keď Mojžiš dospel, vo viere odoprel volať sa synom faraónovej dcéry.

25 Radšej si zvolil trpieť s Božím ľudom, než mať dočasný úžitok z hriechu.

26 Kristovu potupu pokladal za väčšie bohatstvo ako poklady Egypta.

Mal totiž na zreteli budúcu odmenu.

27 Vo viere opustil Egypt a nezľakol sa kráľovho hnevu, ale vydržal, akoby videl Neviditeľného.

28 Vo viere slávil Paschu a pokropil dvere krvou baránka, aby sa zhubca nedotkol prvorodených.

29 Vo viere prešli Červeným morom ako po suchej zemi, kým Egyptania,

len čo sa o to pokúsili, boli pohltení vlnami.

30 Pre vieru padli múry Jericha, keď ich obchádzali sedem dní.

31 Pre vieru neviestka Rachab nezhynula s neveriacimi, lebo v pokoji prijala vyzvedačov.

Strach hrá veľkú rolu medzi ľuďmi a obyčajne im zahmlieva rozum. Vo viere v Boha je možné ho premôcť. To ukazujú ďalšie príklady. Faraón vydal rozkaz, aby Židia ničili narodené deti, ale Mojžišovi rodičia „videli, že je dieťa krásne“. Mali presvedčenie, že je určené za Boží nástroj, preto ho zachovali pri živote. Tak sa stal dokonca synom faraónovej dcéry. On to však neskôr odoprel, zvolil si trpieť s Božím ľudom, lebo nepozeral na prítomné kráľovské poklady, ale na „Kristovu potupu“ ako na budúcu odmenu. Faraón ho chcel zabiť, ale on nezmenil názor, lebo „videl Neviditeľného“, ktorý bol aj nad faraónom.

Pri vyjednávaní o východe Izraelov z Egypta dôveroval, že sa faraónov odpor raz zmení. Stalo sa to tým, že Hospodin pobil všetko prvorodené. Mojžiš zachránil izraelské deti tým, že vo viere krvou baránka označil dvere izraelských príbytkov. Faraón nato vyhnal Izraelitov z Egypta. Ale ťažkosti len začínali. Izraeliti vyšli, ale faraón sa zbadal, že ich nemal prepustiť a začal ich prenasledovať. Izrael sa dal na útek, lenže pred ním stálo Červené more. Izraeliti chceli obísť more, ale Hospodin Mojžišovi povedal: „Rozkáž Izraelitom, aby zmenili smer cesty“, priamo smerom k moru (2M 14,2). Nesmú sa báť, lebo sú krvou baránka označený Boží ľud a ten si Boh ochráni. Tomu uverili a dobre, že pokladali Boha za verného!

Putovanie Izraela pokračovalo prekážkou za prekážkou, predbežne zakončené zase prechodom cez vody Jordánu (Jz 3). Sotva sa to skončilo, aj na strane zaslúbenej zeme čakal ich prekážka. A veľká! Mesto Jericho bolo známe ako nedobytná pevnosť. Malo také silné opevnenie, že na jeho múroch mohli byť vystavené domy (Jz 2,15). Hospodin nariadil ich obchádzať sedem dní a keď to vo viere urobili, tak nedobytné múry sa „dobyli“ samy! Pritom nezhynula neviestka Rachab, ktorá mala nečisté povolanie. Chýry o putovaní Izraela ju však presvedčili, že to je dielo mocného Pána. Izrael reptal pre nevieru, ale smilnica Rachab uverila a bola zachránená. Nie je to posledný prípad v dejinách! (Lk 19,5nn. 7,37n).

Správny pomer k Bohu sa uvádza rôznym spôsobom: láska, vďačnosť, poslušnosť, úcta, ale aj bázeň Božia. Tým prvým rozumieme, tomu poslednému menej. Ale áno, Boha sa máme báť, pretože to je najvyššia bytosť, pred ktorou musíme mať úctu a strach, aby sme sa mu nesprotivili, lebo to je koniec! Takýto strach nás oslobodí od toho, aby sme sa báli iných autorít a so zatemneným rozumom išli tam, kde je neodvratná záhuba.

Podnety k modlitbám:

Téma: odovzdávanie viery ďalším generáciám

Vďaky:

- za to, že viera v Ježiša Krista je pre všetky generácie
- za prácu s mládežou a dorastom,
- za organizácie pracujúce s deťmi, mládežou a dorastom

Prosby:

- za sklamaných a pochybujúcich mladých ľudí, aby našli svoju nádej v Ježišovi Kristovi
- za mladých ľudí vyrastajúcich v rozháraných rodinách
- za autentickú vieru rodičov, ktorá by oslovovala a priťahovala ich deti
- za vedúcich pracovníkov s mladými ľuďmi, aby svojou službou a životom boli príťažlivým vzorom
- za rodičov aby mali múdrosť k výchove detí

Sobota 17. januára 2009

VIERA – SILA K STATOČNOSTI (Žid 11,32-38)

32 A čo mám ešte povedať? Ved' by mi nestačil čas, aby som ešte porozprával o Gideónovi, Bárakovi, Samsonovi, Jeftem, Dávidovi, ako aj o Samuelovi a prorokoch.

34 Tí si vierou podmaňovali kráľovstvá, vykonávali spravodlivosť a dosahovali toho, čo im bolo zaslúbené, levom zapchávali tlamy, 34 uhášali silu ohňa, unikali ostriu meča a zo slabých stávali sa mocnými, keď zmužneli v boji a zaháňali šíky cudzincov.

35 Ženy dostávali späť svojich mŕtvych vzkriesených. Iní boli mučení, ale neprijali oslobodenie, aby dosiahli niečo lepšie, totiž vzkriesenie.

36 Iní zase zakúsili výsmech a bičovanie, ba i okovy a väzenia.

37 Kameňovali ich, rozpilovali, umierali pod mečom, chodili v ovčích a kozích kožiach, trpeli núdzu, útlak a príkorie.

38 Tí, ktorých svet nebol hoden, blúdili po púšťach a horách, po jaskyniach a zemských roklinách.

V tomto odseku autor nám predstavuje vieru ako silu k statočnosti. Nepokračuje ďalej v podrobnostiach, menuje len sumárne mená i údaje bez mien, a to činy i utrpenia. Zmieňuje sa menovite o sudcoch a kráľovi Dávidovi, ktorí porážali okolitých kráľov a vládcov. Nemohli povedať, že to bolo ich silou (Sd 7,7), ako to vidieť na Gideónovi s jeho 300 bojovníkmi a na Dávidovi a jeho boji s Goliášom. Saul mu dal vojenské oblečenie a zbrane, ale on to odložil a ako chlapec porazil obra. Iní boli mučení, ale neprijali oslobodenie.

O ich činnosti hovorí pisateľ mnohými termínmi: podmaňovali kráľovstvá, vykonávali spravodlivosť, premáhali ľudí i divé zvery, zaháňali celé šíky cudzozemcov atď. Vysvetlené je to tým, že „zmužneli v boji a zo slabých sa stali silnými“. Bohu záležalo na tom, aby si víťazstvo neprivlastnili oni. Gideónovi povedal: „Máš pri sebe priveľa ľudu“ (Sd 7,2). Ešte hlbšie vysvetlenie je: „Tí si vierou podmaňovali kráľovstvá“ (v.34), t.j. „dosahovali toho, čo im bolo zaslúbené“ (v.33). Nie bojové umenie, ale viera v Božie zaslúbenie je tu vysvetlenie!

Po činnosti text hovorí o utrpení, a to v čase po Starej zmluve v makabejských povstaniach. Ženy stratili svoje deti, ktoré však boli vzkriesené. Ale inde je reč o matke, ktorá mala synov k tomu, aby zomreli a neprijali ponúkané odpadnutie od Zákona Božieho, ktoré by im bolo prinieslo oslobodenie (2Mak 7). Aj tu to nebolo z pocitu mužnosti a hrdinstva, ale „aby dosiahli niečo lepšie, totiž vzkriesenie“ (v. 35). Stojí za tým opäť Božia spravodlivosť s vernosťou a spoľahnutie sa na ňu vo viere.

Na najnižšom stupni utrpenia však nestáli ľudia, ktorí zomierali ako nepriatelia, ale ktorí boli opovrhovaní a potom ich čakala smrť. Zažili najprv výsmech: „chodili skrytí v ovčích a kozích kožiach, trpeli núdzu, útlak a príkorie... blúdili po púšťach a horách, po jaskyniach a zemských roklinách“. Ako ľudia stáli vlastne na najvyššom rebríčku, takže svet nebol hoden toho, aby vôbec takíto ľudia v takomto svete žili. Ale svet tak s nimi zaobchodil, že namiesto úcty im pripravil posmech a smrť. Nedalo sa ináč: verili tomu, čo sľúbil Boh!

Sotva sa tu dá prehliadnuť, že pisateľ listu tu má v úmysle aj situáciu svojich čitateľov, ktorí zakúšali niečo aspoň podobného. Iste výsmech a opovrhovanie, možno aj väzenie. Neboli siláci a práve preto sa hovorí o tom, že títo predkovia tiež „zo slabých stali sa mocnými“. Nemali silu v sebe, tá prichádzala od toho, ktorý je Otcom svojich detí a zaslúbil, že ich síce neochráni pred utrpením, ale v utrpení. Dosahovali to tým, že verili Božím sľubom. Malou vierou, ale zo silného zdroja!

Podnety k modlitbám:

Téma: bezradnosť kresťanov

Vďaky:

- za to, že nás Boh chce viesť
- za to, že máme Božie Slovo – Bibliu vo viacerých prekladoch

Prosby:

- za schopnosť vedúcich rozlišovať v rôznych trendoch a prúdoch
- za zmenu stagnácie a úpadku členstva protestantských cirkví vo vzrast
- za presvedčivý životný štýl kresťanov
- aby sme v praktických otázkach nášho života našli orientáciu v Ježišovi Kristovi
- aby zbory a cirkvi žili a ďalej odovzdávali biblické hodnoty

Nedeľa 18. januára 2009

JEŽIŠ AKO ZÁKLAD VIERY (Židom 11,39-12,3)

39 A títo všetci, i keď dostali svedectvo pre vieru, nedosiahli naplnenie prisľúbenia,

40 lebo Boh pre nás zamýšľal niečo lepšie, aby nedosiahli dokonalosť bez nás.

1 Preto aj my, obklopení takým veľkým zástupom svedkov, odhodme všetku príťaž a hriech, čo nás opantáva, a vytrvajte v behu, ktorý máme pred sebou.

2 Upierajte zrak na Ježiša, pôvodcu a završovateľa našej viery. Miesto radosti, ktorá sa mu ponúkala, pretrpel muky na kríži, pohrdol potupou a teraz sedí po pravici Božieho trónu.

3 Myslite na toho, ktorý zniesol od hriešnikov voči sebe také protirečenie, aby ste nechabovali a neklesali na duchu.

Sme obklopení veľkým „zástupom svedkov“, ktorí sa na nás ako na veľkom štadióne dívajú ako tí, ktorí už dobehli. Pritom však poznali len čiastočne cieľ (pr 11,13), ale „nedosiahli naplnenie prisľúbenia ... a nedosiahli dokonalosť bez nás“. Oni ešte nepoznali Ježiša, ktorý je „pôvodca a završovateľ našej viery“ (12,2). Je pôvodca v tom zmysle, že je najvlastnejším základom našej viery. My veríme, že Boh stvoril svet, vyvolil si svoj ľud atď. Jeho spása sa však dovŕšila v tom, že jeho Syn „pretrpel muky na kríži ... a teraz sedí po pravici Božieho trónu“ (v.2). Daná je mu všetka moc na nebi aj na zemi. Do tejto skutočnosti sa ponára naša viera, aby čerpala istotu odpustenia, silu pre posvätenie a nádej večnosti.

Ježiš nám ďalej priniesol aj príklad veriaceho človeka. Vieru nielen zakladá, ale aj praktikuje. Ponúkala sa mu radosť človeka, ktorý vie príťažlivo kázať Božie slovo, uzdravovať chorých, robiť zázraky, ak by bol dal prednosť zákonníkom pred Otcom v nebi. Nešlo to ľahko, ako by sme mysleli. „Otče, ak je možné, nech ma minie tento kalich“, modlil sa. Ale nebolo to možné. Ľudia sú nakazení morom, ktorý môže premôcť len jeho krv. A tak povedal: „Nech sa stane Tvoja vôľa“. Preto pretrpel muky na kríži, pohrdol potupou. Otec ho však vyhlásil za spravodlivého a urobil ho spoluvládcom v Božom kráľovstve. Otec bol hodný dôvery, a v tejto viere strpel smrť, ktorá znamenala život pre všetkých.

Ako Boží Baránok je pre nás Ježiš záchrancom, ako človek, ktorý sa spolieha na Božiu vernosť je pre nás vzorom veriaceho. Preto nás autor listu napomína, aby sme upierali oči na Ježiša. Potom budeme robiť to, čo závodníci v behu, ktorí si vyzlečú šaty a odložia nejaké batožiny. Aj nás opantáva zvod na hriech, aby sme sa stali bohatými, ktorí „si užívajú“; slávnymi, ktorí „žijú z potlesku“, či mocnými, ktorí žijú z otroctva druhých. Na druhej strane Satan nám naháňa strach pomocou ťažkostí, bolestí, strát a sklamaní. Aj veriaci ľudia sú chorí, posmievaní a zaznávaní, niekedy aj opustení. Ale „učeník nie je nad majstra“, ktorý nám dá do cesty protivníkov, ale súčasne pripraví pre nás stôl na silu k boji (Ž 23,5).

To, čo nemali naši veriaci prapredkovia, sa nám stal Pán Ježiš. Je s Otcom základom našej viery, lebo svojou smrťou vyplatil naše dlhy, takže priznaním sa k nemu veríme v odpustenie hriechov. Je však aj pôvodcom viery, takže je vzorom veriaceho človeka. V pohľade na neho môžeme sa zbaviť lákadiel, ktoré nám ponúka Satan, ako aj strachu pred stroskotaním, ktorým nás straší svet. V Ježišovi vidíme, že sa vyplatí „považovať Boha za verného a mocného“, ktorý splní to, čo zaslúbil. Na túto kartu môžeme postaviť všetko.

ZÁVER

Živá viera je tam, kde sa prežíva ako vzťah oddanosti Bohu. Boh je mocný a preto veriaci človek mu zveruje celú svoju bytosť. Tento počin a taký život je proti rozumu a bežnému povrchnému zmyšľaniu ľudí. Je aj proti strachu, ktorým nás blokuje Satan. On dosahuje veľké úspechy aj u ľudí, ktorí nie sú zlí, ale nevidia aká moc je skrytá v Božej pomoci. Tak sa môžeme stať statočnými a úspešnými v boji proti presile Božích protivníkov. Viera nám tak dáva nádejný výhľad do budúcnosti cez ťažkosti v živote, ba aj cez prach, ktorým vykročíme von zo života. Konečne naša viera počíta s obeťou Božieho Baránka, ktorý nám daroval nevyčerpatelný zdroj spasenia a posvätenia. „Veľká viera“ je tá, čo v Bohu uvidela absolútneho Pána, ako sme povedali: Je ako veľká elektrárň, s ktorou sa spojíme slabou vierou ako tenká poistka. Toto spojenie začne fungovať ako „malá viera vo veľkého Boha“. Tak sa aj viera cirkevníkov, povrchných formalistov, učencých bohoslovcov, ale aj vlašných veriacich môže stať živou vierou, ktorá prostredkuje Božie bohatstvo tak, že „naš kalich preteká“.

Podnety k modlitbám:

Téma: miestne okolnosti a potreby

Vďaky:

Prosby: